

van *Geloof en Wetenschap* een H. R. Woltjernummer was. Terecht heeft de redactie haar laatste secretaris op deze wijze geëerd. H. R. Woltjer is nimmer aan deze universiteit als hoogleraar verbonden geweest, maar hij heeft in zijn leven getoond, hoe men een door een doelstelling als de onze geïnspireerde man van wetenschap kan zijn.

Mag ik tenslotte met een woord van C. C. Jonker uit datzelfde nummer van *Geloof en Wetenschap* (december 1971) aanduiden, hoe universitair werk en doelstelling in een actieve relatie tot elkaar kunnen worden gebracht? In een artikel over *Geloven in de toekomst*, zegt Jonker: „Jezus geeft ons maatstaven en ordeningen, die de hoop op een andere en betere wereld doen herleven, zonder dat wij krampachtig in paniek raken als het niet allemaal direct lukt, omdat er ook een uiteindelijke perspectief is.

In de eerste plaats gaat het om het koninkrijk Gods en niet om ons koninkrijk („Uw koninkrijk kome”). Dit kan ons behoeden voor het fanatisme, waarmee wij onze goden aanbidden: de wetenschap, de democratie, de mens, het noodlot, om er maar enkele te noemen.

Dan is er de vraag van het hier en nu of maar geduldig wachten op de wederkomst, waarbij alle kwaad uit ons midden zal worden weggedaan. Zoals bij zoveel bijbelse motieven is het ook hier het een én het ander. De gegevens uit het nieuwe testament zeggen ons in Jezus' woorden enerzijds: het koninkrijk is midden onder u, het is als een zaad in de akker, het is een parel van grote waarde. Anderzijds waarschuwt Jezus ons: de wijze en de dwaze maagden wachten op de bruidegom, die komt; let op de vijgeboom, als zijn takken week worden; de verwoesting van Jeruzalem is aanstaande en het decor daarachter is zijn wederkomst ten oordeel. Er is dus een spanning om er nu in te leven en het tegelijk te verwachten.

„In dit krachtenveld – ik zeg het met overtuiging Jonker na-gaan wij ons opnieuw oriënteren, elke dag opnieuw, ieder voor zich, maar ook allen die elkaar herkennen tezamen” (69e jaargang, blz. 225).

De doelstelling der universiteit betekent niet alleen een bepaalde wijze van omgaan met de wetenschap, maar ook een bepaalde wijze van omgaan met elkaar. Wij hebben, hoe bizar dat misschien moge klinken, de naaste te zijn van hem, die in de handen van rovers is gevallen, wij hebben elkaars